

Stockholms
universitet

Jämställdhetsmyndigheten och motståndet

En studie av debatten kring en ny form av jämställdhetspolitik

Rebecca Backman

Självständigt arbete, 15 hp
Statsvetenskap III (30 hp)
Vårterminen 2019
Handledare: Maria Wendt
Antal ord (inklusive allt): 11 188

Sammanfattning

Denna studie undersöker motståndet i debatten kring Jämställdhetsmyndigheten. Då inrättandet av en specifik myndighet för jämställdhetsfrågor är en ny form av politik i Sverige är syftet att undersöka vad denna nya politik möter för slags motstånd. Motståndet analyseras i förhållande till tidigare forskning om motstånd mot jämställdhetspolitik samt feministisk teori. Studiens metod är en tematisk analys och fyra motståndteman har identifierats: jämställdhet som privat sfär, jämställdhet som symbolpolitik, odemokratisk politik samt irrelevant jämställdhetsarbete. Dessa teman är de fyra typer av motstånd som har hittats i materialet, och sammanfattningsvis kan det delas in i två grundläggande motstånd: motståndet mot att kön görs till politik och motståndet mot jämställdhetspolitikens utformning. Studien kommer fram till att motstånd väcks med idén av en jämställdhetsmyndigheten.

Nyckelord: Jämställdhetsmyndigheten, Motstånd, Jämställdhetspolitik, Tematisk analys

Innehållsförteckning

1. Introduktion	4
1.1 Problemformulering	5
1.2 Syftesformulering och forskningsfrågor	6
1.3 Disposition	7
1.4 Bakgrund.....	7
2. Tidigare forskning	8
2.1 Olika typer av motstånd	8
3. Teori	11
3.1 Begrepp.....	11
3.2 När kön politiseras - feministisk teori om kön och politik.....	11
3.3 Män som (icke)grupp och könsneutralitet	13
4. Tillvägagångssätt.....	14
4.1 Material	14
4.1 Metod	15
4.1.2 Tematisk analys	15
5. Resultat och analys	16
5.1 Jämställdhet som privat sfär.....	16
5.1.1 Resultat	16
5.1.2 Analys	18
5.2 Jämställdhet som symbolpolitik.....	20
5.2.1 Resultat	20
5.2.2 Analys	21
5.3 Odemokratisk politik	23
5.3.1 Resultat	23
5.3.2 Analys	24
5.4 Irrelevant jämställdhetsarbete	26
5.4.1 Resultat	26
5.4.2 Analys	27
6. Avslutning.....	28
6.1 Diskussion och slutsats	28
7. Referenser	32

1. Introduktion

År 2016 överlämnade regeringen skrivelsen “Makt, mål och myndighet - feministisk politik för en jämställd framtid” till riksdagen. I denna framförs att en Jämställdhetsmyndighet ska upprättas, vars syfte beskrivs som:

En myndighet på jämställdhetspolitikens område bör ha i uppgift att bidra till en strategisk, sammanhållen och hållbar styrning och ett effektivt genomförande av jämställdhetspolitiken. Myndigheten bör ansvara för uppföljning, analys, samordning, kunskap och stöd utifrån de jämställdhetspolitiska målen. Regeringen avser även att inom ramen för myndigheten permanenta och samordna flera uppdrag på jämställdhetspolitikens område. Det bedöms bidra till ett mindre fragmentiserat arbete, förbättrad samordning, effektivitet och ett starkare genomslag för regeringens jämställdhetspolitik. (Skr. 2016/17:10, s.1)

1 januari 2018 inrättades därför Jämställdhetsmyndigheten (Jämställdhetsmyndigheten, 2019a). Att myndigheten ska finnas är dock långt ifrån självklart och det har förts en debatt om myndighetens syfte och existens. När den moderata och kristdemokratiska budgeten röstades igenom i december 2018 ingick där avvecklingen av myndigheten. Efter en omröstning i riksdagens Arbetsmarknadsutskott beslutades det att myndigheten år 2020 ska upphöra (SVT, 2018-12-17). Lena Ag, generaldirektör vid Jämställdhetsmyndigheten, kommenterar beslutet i ett pressmeddelande: “En nedläggning av Jämställdhetsmyndigheten minskar avsevärt möjligheten till långsiktighet, samordning och effektivitet i jämställdhetsarbetet, vilket var intentionen med myndigheten. Jag är också bekymrad för vad som kommer hända med våra uppdrag kring jämställdhetsintegrering, mäns våld mot kvinnor, uppföljningen av metoo-uppropen, hedersrelaterat våld och förtryck, prostitution och människohandel.” (Jämställdhetsmyndigheten, 2018a).

Tre dagar efter beslutet om nedläggningen av myndigheten hade det inkommit 15 093 namnunderskrifter i protest mot nedläggningen, något som Sveriges Television kallade ett “Upprop mot nedläggningen av ny myndighet.” (SVT, 2018-12-16). Men detta var inte slutet

för myndigheten. I januari 2019 meddelades det att Jämställdhetsmyndigheten räddas från nedläggning efter att den nya regeringen med Socialdemokraterna, Miljöpartiet, Liberalerna och Centerpartiet presenterades (SVT, 2019-01-22). Lena Ag kommenterar beslutet i ett pressmeddelande och säger att de är glada och lättade, samt att “Det har förekommit många missförstånd och rena felaktigheter i debatten om myndigheten [...]”

(Jämställdhetsmyndigheten, 2019b). I debatten kring myndigheten har motstånd mot den förekommit, där det till exempel i en debattartikel skrivs: “Att öka jämställdheten mellan män och kvinnor är för viktigt för att göras till en symbolfråga om en myndighet” (Meijer, 2018) och i en annan skrivs det att beslutet att lägga ner Jämställdhetsmyndigheten inte var för att Kristdemokraterna och Moderaterna var emot jämställdhet utan för att pengarna kan gå till bättre jämställdhetsarbete (Busch Thor, 2019).

Att i Sverige inrätta en Jämställdhetsmyndighet är en ny form av jämställdhetsarbete och politik och det har tidigare inte funnits en specifik myndighet för jämställdhetsarbete.

Jämställdhetsintegrering som Kerstin Alnebratt och Malin Rönnblom skriver om i boken *Feminism som byråkrati* (2016) har länge präglat svensk jämställdhetspolitik. De nämner en definition från en rapport av Europarådet 1998 om vad jämställdhetsintegrering är:

“(om)organisering, förbättring, utveckling och utvärdering av beslutsprocesser, så att ett jämställdhetsperspektiv införlivas i allt beslutsfattande, på alla nivåer och i alla steg av processen, av de aktörer som normalt sett deltar i beslutsfattandet.” (Europarådet 1998, i Alnebratt & Rönnblom, 2016:9). Jämställdhetsintegrering kan sägas gå ut på att arbetet med jämställdhet ska ske i alla delar av politiken. Jämställdhetsmyndigheten kan alltså ses som en ny form av politik, med en egen myndighet som jobbar för jämställdhetsfrågor.

1.1 Problemformulering

Att Jämställdhetsmyndigheten har en plats i Sverige har inte varit självklart och det har förts en debatt kring myndigheten och dess existens, där mycket motstånd mot myndigheten funnits. Debatten förekom nyligen, när det blev klart att myndigheten skulle läggas ned, för att sedan inte läggas ned, men debatt har även förts innan detta, när idén om en Jämställdhetsmyndighet (på nytt) presenterades samt inför riksdagsvalet 2018. Att denna myndighet är omdiskuterad står klart. Men vad är det som gör att denna myndighet kan skapa en sådan debatt?

Ett flertal olika statsvetare såsom Maud Eduards (2002) och Malin Rönnblom (2002) har forskat om motståndet mot kvinnors organisering för att förbättra sina villkor och utmana mäns dominans med krav på jämställdhet, och hur kvinnors organisering (i form av kvinnorörelser som jobbar för jämställdhet) inte ses som demokratiskt. Eduards skriver i *Förbjuden handling*: "Man kan tolka dessa synpunkter som att principen att *alla ska behandlas lika* i en demokrati är viktigare än att justera eventuella orättvisor mot kvinnor med (positiv) särbehandling. Lika behandling betecknas som könsneutralitet." (Eduards, 2002:66). De personer som ska tilldelas förmåner och organisera sig är vanliga, individualiserade kvinnor och män, "En institutionalisering av kön, kvinnor och män som kategorier, betraktas som att välja bort kompetens och ansvarstagande." (ibid:152). Centralt i kritiken är att politik bör göras i de etablerade politiska institutionerna, i den parlamentariska demokratin (ibid).

Med denna forskning i åtanke uppstår frågor. Att kvinnors organisering, där kvinnorörelser jobbar för ökad jämställdhet, väcker motstånd med argument att det inte är demokratiskt och att politik ska föras inom de politiska rummen kan låta logiskt. Men varför väcker då en Jämställdhetsmyndighet, inrättad av regeringen, också motstånd? Myndigheten är ju klart en del av den etablerade politiken. Precis som Eduards och Rönnblom skriver om när det handlar om kvinnorörelser blir jämställdhet även här, i de politiskt accepterade arenorna, något som väcker ett motstånd. Att studera debatten som har förts kring Jämställdhetsmyndigheten blir statsvetenskapligt intressant då det kan skapa en uppfattning om vad idén med denna nya form av jämställdhetspolitik utmanar, varför möter den sådant motstånd? Att titta närmare på denna debatt och beskriva den kommer att bidra med en överblick över vad som sägs: vad för slags motstånd möter denna nya form av politik? Att klargöra debattens olika dimensioner behövs för att förstå varför en myndighet som demokratiskt jobbar för jämställdhet möter motstånd, och kan bidra till att utveckla teorier om kön som konfliktdimension i politiken.

1.2 Syftesformulering och forskningsfrågor

Denna studie ämnar att beskriva och undersöka debatten som har skett kring Jämställdhetsmyndigheten. Syftet är att undersöka vad de som argumenterar emot myndigheten uttrycker för slags motstånd. Eftersom myndigheten är en ny form av jämställdhetspolitik i Sverige är detta ett relativt outforskat fält. Då myndigheten inte

existerat så länge är det därför intressant att undersöka motståndet i debatten och dra slutsatser om vilka slags motstånd som myndigheten väcker, hur det uttrycks samt hur det kan förstås, eftersom det bidrar med kunskap om motståndet som denna form av jämställdhetspolitik väcker.

För att uppnå syftet ämnar jag besvara följande forskningsfrågor:

- Vilka olika former av motstånd hittas emot Jämställdhetsmyndigheten i debatten?
- I relation till tidigare forskning om motstånd som väcks när kön politiseras – uttrycks nya former av motstånd i debatten, och i så fall hur?

1.3 Disposition

Efter introduktionen följer tidigare forskning som presenterar forskning om motstånd mot jämställdhetspolitik och kvinnors organisering, och därpå redogörs det för feministisk teori om relationen mellan kön och politik. I kapitel 4 presenteras tillvägagångssättet med en materialgenomgång följt av en metodgenomgång där det beskrivs hur analysen kommer att utföras. Därefter följer resultat och analys som är uppdelad i fyra delar utefter de teman som har identifierats. Analysen är uppbyggd på så sätt att varje temas resultat och analys presenteras var för sig. I kapitel 6 förs en slutdiskussion där de teman som har identifierats relateras och jämförs med varandra. Här dras även slutsatser och förslag på vidare forskning presenteras.

1.4 Bakgrund

Innan Jämställdhetsmyndigheten inrättades den 1 januari 2018 fanns det ingen myndighet som specifikt jobbade för jämställdhetsfrågor utan sådana frågor integrerades i alla former av politiken, med styrningsformen jämställdhetsintegrering. Jämställdhet arbetades främst med inom det departementala rummet och i länsstyrelserna och arbetet ändrades och utformades olika, beroende på vilka som satt i riksdagen (Alnebratt & Rönnblom, 2016). Kerstin Alnebratt och Malin Rönnblom beskriver till exempel en person som under sina år som anställd inom jämställdhetspolitiken hade hunnit med att jobba på sex olika departement och för tio olika ministrar (ibid:101) och arbetet med jämställdhet hade inte en självklar fast punkt i politiken. Jämställdhetsutredningen från 2015 konstaterar också att Jämställdhetsenheten jobbade med och la mycket tid på “myndighetsliknande uppgifter” (ibid). En

Jämställdhetsmyndighet inrättades alltså för att förbättra arbetet med jämställdhetspolitiken genom att samordna arbetet och lägga jämställdhetsarbetet på en egen myndighet.

Regeringskansliet skriver: “Genom sitt uppdrag kan Jämställdhetsmyndigheten bidra till att regering och riksdag kan få bättre underlag för att kunna ta ställning till inriktning och utformning av jämställdhetspolitiken och till att målen för jämställdhetspolitiken får genomslag.” (Regeringskansliet, 2019). Myndigheten ska jobba för att regering och riksdag ska förbättra sitt arbete med jämställdhetspolitik. På Jämställdhetsmyndighetens hemsida beskrivs under rubriken “Om myndigheten” kort om myndighetens syfte och vad den ska jobba för. Myndigheten ska samarbeta med statliga myndigheter men även kommuner, landsting, regioner, näringslivet och så vidare (Jämställdhetsmyndigheten, 2019a) och arbetet bedrivs inom en rad olika verksamhetsområden: analys och uppföljning, stöd och samordning, samt internationell samverkan.

Med analys och uppföljning menas att “[...] systematiskt följa och analysera samhällets utveckling och jämställdhetspolitikens möjligheter att styra mot de sex jämställdhetspolitiska målen på ett långsiktigt hållbart sätt.” (Jämställdhetsmyndigheten, 2019c). Stöd och samordning betyder att: “Myndigheten har som uppgift att ge stöd till myndigheter, lärosäten, landsting, regioner och kommuner i deras arbete med att nå de jämställdhetspolitiska målen” (Jämställdhetsmyndigheten, 2018b). Inom stöd och samordning jobbar också myndigheten med en tioårig nationell strategi som regeringen beslutat om för att mäns våld mot kvinnor ska upphöra (ibid). Genom att sprida erfarenheter och kunskap och delta i internationella samarbeten arbetar myndigheten också för internationell samverkan, för en ökad jämställdhet även på internationell nivå (Jämställdhetsmyndigheten, 2018c). Att Jämställdhetsmyndigheten ska jobba för att uppnå de jämställdhetspolitiska målen är alltså givet.

2. Tidigare forskning

2.1 Olika typer av motstånd

En rad olika forskare har undersökt motstånd mot olika typer av jämställdhetspolitik, feminism och kvinnlig organisering. Gun Hedlund (1996) samt Maud Eduards och Ulrika Thomsson (1999) har forskat om jämställdhetspolitik och kvinnor i politiken på kommunal nivå. Eduards och Thomsson har i en undersökning om betydelsen av kön i det dagliga

politiska arbetet kommit fram till att jämställdhetsarbetet präglas av ett motstånd. Lidköping kommun som undersöks har under många år arbetat fram en jämställdhetspolicy som starkt har ifrågasatts. De beskriver fem typer av motstånd som jämställdhetsarbetet i kommunen har mött: det är meningslöst och kommer inte fungera, det är onödig byråkratisering, det är trevligare som det är, det kostar för mycket samt att andra kan ta initiativ. De sammanfattar det som följande: "Sammantaget ser vi fem olika invändningar mot ett aktivt jämställdhetsarbete: a) det går inte, b) det går ändå, c) det är bra som det är, d) det blir för dyrt, samt e) låt andra ta initiativ. Alla argumenten går ut på att undvika att frågan tas upp just nu av just oss." (Eduards & Thomsson, 1999:82–84). Alltså möter arbetet med jämställdhet en rad olika typer av motstånd som också kan tänkas sig gå att finna i andra typer av argument emot jämställdhetspolitik i stort.

I linje med Eduards och Thomsson har Hedlund kommit fram till att jämställdhetsarbetet även i Örebro kommun präglas av ett motstånd. Hon har i avhandlingen *Det handlar om prioriteringar* (1996) intervjuat politiskt aktiva kvinnor i kommunen och beskriver att dessa kvinnor, när de förde jämställdhetspolitik, mötte motstånd i form av osynliggörande, att inte få tala till punkt eller inte bli lyssnad på av män. Denna typ av motstånd kallar Hedlund för tillmötesgående motstånd och hon menar på att det är en härskarteknik som visar på mansdominans. Hon förklarar att tillmötesgående motstånd:

[...] är en teknik som används för att stoppa kvinnors krav i en tid som präglas av en offentlig sanktionerad jämställdhetspolitik. Strukturellt kan det exemplifieras med de kollektivavtal om jämställdhet som träffades av arbetsmarknadens parter kort tid efter jämställdhetslagens införande. [...]. På individnivå kan denna teknik existera som en allmänt välvillig hållning till kvinnors argument och krav men där ingenting görs för att möta dessa och där ett 'osynligt' motstånd förhindrar förändringar (Pincus 1995c). (14). (Hedlund, 1996:96).

Tillmötesgående motstånd kan användas som en härskarteknik mot jämställdhetspolitik, både på strukturell och individuell nivå. En central del av den tidigare forskning som finns om motstånd handlar just om strukturell och individuell nivå. Eduards och Thomsson kom fram

till att jämställdhetspolitiken mötte starkt motstånd när den utformades i form av strukturella problem där kvinnor är underordnade. Frågor om barnomsorg eller löner ses som neutrala, de pekar inte ut kvinnor som en underordnad grupp men: "Det är betydligt svårare att få gehör för krav om att göra det privata politiskt, att öppet benämna kön som politik." (Eduards & Thomsson, 1999:87). Genom utformandet av jämställdhetspolitiken i Lidköping kommun doldes maktförhållandet mellan könen, eftersom den utformades i könsneutrala termer utan att definiera kvinnors specifika intressen. Kommunen menar att det inte fanns någon intressekonflikten mellan könen och därför var en jämställdhetspolitik som tog ställning för kvinnor inte berättigad: "Budskapet är att kvinnors villkor inte bör förbättras på mäns bekostnad." (ibid:88). Att föra jämställdhetspolitik som går i en riktning där könsmaktsrelationer utmanas skapar ett motstånd (Bergqvist & Freidenvall, 2017:100).

Två centrala publiceringar inom ämnet motstånd är Maud Eduards bok *Förbjuden Handling* (2002) och Malin Rönnbloms avhandling *Ett eget rum?: kvinnors organisering möter etablerad politik* (2002). Varken Eduards eller Rönnblom har forskat om motstånd inom jämställdhetspolitiken utan de har forskat kring kvinnlig organisering och kvinnorörelser som jobbar för jämställdhet. Denna forskning är dock relevant för denna studie eftersom det går att relatera till det jag undersöker, det vill säga kön som politisk dimension. När kvinnor nätverkar och kräver förändring möter de motstånd från den etablerade politiska ordningen som ofta visas genom att undvika konfrontation, att inte lyssna på eller tala till kvinnorna (Eduards, 2002:77). Rönnblom, som har intervjuat kvinnor från olika kvinnogrupper, skriver också att kvinnorna upplever ett motstånd från den etablerade politiken, som grupperna behövt närma sig för ekonomiskt stöd. En del av kvinnogrupperna menar att motståndet oftast har visat sig i ointresse - som att till exempel inte få kallelser till olika möten inom den etablerade politiken och andra menar att motståndet visar sig i att gruppen hela tiden känner sig motarbetad, eller ignorerad (Rönnblom, 2002:145–148).

Även om kvinnors nätverkande kräver förändring som är relativt enkel att genomföra uttrycks motståndet mot just metoden för att föra fram de politiska kraven. Den kvinnliga självorganiseringen är problemet (Eduards, 2002:77). Även här blir det tydligt att det är just kvinnor i grupp som är det som skapar ett motstånd. Eduards sammanfattar sin forskning genom att svara på ett par frågor: vem som ska tilldelas förmåner och organisera sig, hur organiseringen ska ske och var politik får göras. Den som ska tilldelas förmåner och organisera sig är individen, den vanliga kvinnan och mannen, inte en könsgrupp. Att

institutionalisera kön ses som att välja bort kompetens. Organiseringen som ska ske är organisationer och folkrörelser baserade på samarbete mellan kvinnor och män, inte hemlighetsfulla eller till exempel separatistiska. Vart politik ska göras är i de etablerade politiska arenorna och folkvalda församlingar. Men det ses också som tvivelaktigt att bedriva könspolitik inom den etablerade politiska ordningen (ibid:152).

Att Jämställdhetspolitik och jämställdhetsarbete i stort möter motstånd har tidigare forskning visat. Gemensamt för allt detta är att jämställdhetsarbetet möter motstånd när kvinnor antingen organiserar sig tillsammans i grupp, eller när jämställdhetsarbetet inriktas på kvinnor som underordnad grupp. Eftersom Jämställdhetsmyndigheten är ny, och i helhet ett nytt sorts sätt att föra jämställdhetspolitik på i Sverige, finns det än ingen forskning om motståndet som den har mött. Men denna tidigare forskning blir ändå relevant eftersom det behandlar samma ämne, motståndet mot jämställdhetspolitik och jämställdhetsarbete överlag.

3. Teori

3.1 Begrepp

Begreppet motstånd kräver sin förklaring, och jag menar i enlighet med till exempel Maud Eduards och Malin Rönnblom att motstånd och makt hänger ihop. Där det finns motstånd finns det makt, och vid utmaningen av maktrelationer finns det motstånd (Rönnblom, 2002:29–30). Motstånd är alltså en reaktion på utmanandet av existerande maktrelationer.

3.2 När kön politiseras - feministisk teori om kön och politik

Det vanliga feministiska uttrycket “Det personliga är politiskt” skulle kunna sägas stå för den feministiska tolkningen av politik, att även det som ofta beskrivs som privat också är politik, såsom till exempel familjeliv eller mäns våld mot kvinnor. De frågor som tas upp i politiken och diskuteras gör att en gräns dras för vad som räknas som politik. Det som är förhandlingsbart och diskuteras är politiskt och det som tillhör det privata och inte diskuteras blir därför inte politik, något som kritiseras av feministiska forskare (Freidenvall & Jansson, 2017:20–21). Det är också vanligt att en fråga inte blir, eller görs, politisk eftersom den anses vara naturlig. Lenita Freidenvall och Maria Jansson skriver: “Föreställningar om att politiken inte ska blanda sig i det privata har gjort det svårt för kvinnor att göra politik av sina erfarenheter och problem. Om det exempelvis uppfattas som naturligt att män slår och våldtar

kvinnor som de har en nära relation till blir det svårt att övertyga politiker om att det är ett brott som ska lagstiftas bort.” (ibid:22–23).

Feministisk teori menar också att politik alltid har varit mansdominerad. Kvinnor har kopplats till den privata sfären (som inte har setts som politisk) medan män kopplats till den offentliga sfären, vilket har gjort att kvinnor beskrivits som icke-politiska varelser som inte kan se bortom sina egna intressen. Den kritik som politikbegreppet således får från feministiska forskare är att upprätthållandet av vad som ses som politiskt och inte - politikens gränser - fortsätter att bidra till att reproducera könsmaktordningen som underordnar kvinnor. Syftet med den feministiska kritiken mot detta är att politisera könsrelationer (Freidenvall & Jansson, 2017:23). Maud Eduards menar också att det inom etablerade demokratier alltid görs omformuleringar av politik som ses som annorlunda - hotfull, irrelevant eller obekvä. De frågor som ses som onormala och stör ordningen tycks politiker inte verka vilja politisera - jämställdhetspolitik är ett exempel (Eduards, 2002:65).

Uppdelningen mellan offentligt (manligt) och privat (kvinnt) gör att könsrelationer inte ses som politiska, uppdelningen döljer det faktum att det finns en maktrelation mellan kvinnor och män (Pateman, 1992, i Carbin & Jansson, 2017:36–37). Den feministiska kritiken mot politisk teori är att teorier framställs som könsneutrala och allmängiltiga: “Teorierna företräder en (manlig) identitetspolitik förklädd till allmängiltighet och allmänintresse.” (Carbin & Jansson, 2017:48). Kvinnor har också en ambivalent position i politiken eftersom de måste vara tillräckligt lika männen för att få ta plats jämte dem, men de måste också framhäva sin olikhet med männen för att kunna införa politiska reformer som förbättrar för kvinnor. När kvinnor politiserar områden som tidigare inte setts som politiska, såsom omsorgsorienterade områden, finns det en risk att kvinnorna förknippas endast med dessa politikområden och att frågorna fortsatt förblir “kvinnofrågor” men att frågorna flyttas från det privata till det offentliga (Olofsdotter Stensöta, 2018:103–104).

Den politiska ordningen bygger på en likhetsprincip, att kvinnor och män organiserar sig tillsammans i egenskap av individer, utan hänsyn till kön. Kvinnor förväntas delta i politiken just som individer. Men när kvinnor istället menar att de har politiska intressen just för att de är kvinnor, framträder könskonflikten (Wendt Höjer & Åse, 2013:40). Jessica Lindvert skriver dock att det inte är helt klart i svensk jämställdhetspolitik vilken princip som bör användas. Ska det föras en selektiv politik, där jämställdhetsarbetet förs hos en till exempel

specifik myndighet, eller ska det föras en mer generell politik, där jämställdhetsarbetet till exempel ska integreras i allt arbete, det vill säga jämställdhetsintegrering? Lindvert skriver att problemet med uppdelningen i två principer är att man tvingas välja en väg, när det istället kanske skulle föras ett bättre jämställdhetsarbete om kvinnor i vissa aspekter särbehandlas och i andra behandlas som lika män (Lindvert, 2002:23–25).

Slutsatsen man kan dra av detta är att feministisk teori om kön och politik menar att kön måste politiseras och att det personliga är politiskt. Vilka frågor som diskuteras i politiken styr också vilka frågor som ses som politiska överlag, och traditionellt har inte kvinnofrågor setts som politiska utan kvinnor och kvinnors erfarenheter har tillhört den privata sfären. Genom upprätthållandet av dessa gränser mellan offentligt och privat reproduceras könsmaktsordningen som underordnar kvinnor.

3.3 Män som (icke)grupp och könsneutralitet

Att män inte ses som en homogen grupp i politiken på samma sätt som kvinnor skriver Maud Eduards om i *Förbjuden handling* (2002). Eduards skriver “Män i politiken agerar dock som om de står fria från denna lojalitet med andra män och förväntar sig att kvinnor ska inta samma hållning gentemot kvinnor. Solidaritet kvinnor emellan betraktas följaktligen som en förfelad politisk hållning, ren av riktad mot män.” (Eduards, 2002:106). Att ta ställning för en grupp i samhället (kvinnor) ses som könsdiskriminering, politiken ska vara könsneutral och inte inrikta sig på en viss grupp i samhället: “Kön får inte bli en politisk dimension.” (ibid:62). Att kvinnor och män samarbetar, i form av öppenhet och inom partipolitik (och inte andra former av organisation utanför politikens rum) ses som centralt för att upprätthålla en demokrati (ibid:75) och kvinnor och män ska arbeta för samma politiska mål - genom samarbete.

“Kvinnor blir värdiga motparter och goda medborgare först när de vill samarbeta med män. Motsvarande krav ställs inte på män gentemot kvinnor. Oavsett vilken roll män spelar finns de i politiken, men inte som kön.” (ibid:154). Män ses som könsneutrala och - som tidigare nämnt - allmängiltiga. När kvinnor däremot framför deras underordning som kvinnor och kräver stöd för att upphäva denna underordning, pratas det om lika behandling. Att inte positivt särbehandla (ibid:103). Män ses inte som en grupp med gemensamma politiska intressen men kvinnor gör det, män är könsneutrala men kvinnor är det inte. Feministisk teori

kommer i denna studie att hjälpa till att analysera vad som görs och ses som politiska frågor samt hur dessa frågor hanteras, och varför vissa frågor inte ses som politiska alls.

4. Tillvägagångssätt

4.1 Material

Materialet består av debatten i svenska medier kring Jämställdhetsmyndigheten. Jag har valt en avgränsning till debattartiklar. En debattartikel kan skrivas av nästan vem som helst och det finns många olika tidningar och hemsidor som publicerar dessa, och genom valet att analysera debattartiklar kommer jag att få en bred bild av motståndet. Jag hade istället kunna tittat på material från etablerade politiker som representerar etablerad politik (såsom till exempel riksdagsdebatter) men jag ämnar inte att undersöka endast den etablerade politikens motstånd, utan vill få en mer bred bild av motståndet. Bland mitt material finns det också debattartiklar skrivna av etablerade partipolitiker och jag missar alltså inte det perspektivet med denna avgränsning.

Jag kommer att analysera 36 debattartiklar som uttrycker något slags motstånd mot myndigheten. Jag kommer inte att avgränsa studien till några specifika tidningar eller hemsidor eftersom det helt enkelt inte existerar tillräckligt mycket material för att göra en bra analys med en begränsning till ett fåtal tidningar, men jag kommer begränsa mig till en tidsperiod. Jag vill få en nyanserad bild av motståndet mot myndigheten och därför skulle också en avgränsning av källor göra att jag inte får en lika bred bild av debatten.

Debattartiklarna har samlats in med hjälp av “Mediearkivet”, som enligt deras hemsida är “[...] Nordens största digitala nyhetsarkiv som samlar nyheter från tryckta och digitala redaktionella medier samt radio och tv - hela vägen tillbaka till 1980-talet.” (Retriever, u.å.).¹ I arkivet har jag sökt på “Jämställdhetsmyndigheten” och “Jämställdhetsmyndighet” för att finna debattartiklar om ämnet. Jag har systematiskt gått igenom källorna och identifierat 36 artiklar som argumenterar emot myndigheten, med en tidsavgränsning från januari 2018 till april 2019. Debattartiklarna är bland annat skrivna i Expressen, Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet och lokala medier och i urvalet finns både dagstidningar och kvällstidningar. Tidsavgränsningen är vald för att antalet artiklar inte ska vara oöverkomligt många att

¹ Mediearkivet samlar både källor från traditionella tidningar och hemsidor samt radio och tv. Alla källor måste ha en ansvarig utgivare och arkivet innehåller ungefär hundra miljoner sökbara artiklar (Retriever, u.å.).

analysera, eftersom jag ämnar att göra en kvalitativ studie och inte en kvantitativ. Under denna tidsperiod skedde det också en stor debatt om myndigheten i media och därför är det en lämplig avgränsning.

4.1 Metod

4.1.2 Tematisk analys

Eftersom denna studie ämnar att undersöka det motstånd som uttryckts mot Jämställdhetsmyndigheten och relatera och analysera dessa i förhållande till tidigare forskning om motstånd samt teorier om kön och politik, blir studien en kvalitativ studie. Studien ämnar att beskriva och undersöka olika aktörers åsikter i debatten, och syftet blir då inte att kvantifiera data, som en till exempel innehållsanalys, utan syftet är mer inriktat på ord, vad som sägs i debatten (Bryman, 2011:340-341).

Jag kommer att använda mig av tematisk analys som metod. Tematisk analys är en metod som identifierar, analyserar och hittar teman i ett datamaterial (Braun & Clarke, 2006:6). Antingen kan forskaren välja att hitta teman i hela datamaterialet eller fokusera på en aspekt av materialet (ibid:11). Denna studie kommer specifikt fokusera på motstånd, och därför kommer jag att ha motstånd i åtanke när jag kodar materialet - och inte koda sådant som handlar om helt andra saker. En viktig fråga när man utför en tematisk analys är vad ett tema är, vilket Braun och Clarke (2006) förklarar: "A theme captures something important about the data in relation to the research question, and represents some level of *patterned* response or meaning within the data set." (ibid:10). Ett tema behöver inte kunna hittas i till exempel alla artiklar utan ett tema är något som är viktigt i förhållande till forskningsfrågan man ställer materialet. En tematisk analys går helt enkelt ut på att undersöka ett helt datamaterial och leta efter upprepande mönster (ibid:15), i denna studie med ett fokus på motstånd.

Analysen kommer att följa Braun och Clarkes steg-för-stegguide som består av 6 steg. I det första steget kommer debattartiklarna läsas noga utan att kodas, med ett fokus på att hitta upprepade teman för att få en övergripande blick av materialet. I det andra steget påbörjas kodningen och då kodas materialet efter olika typer av motstånd, som markeras och antecknas ned. I detta steg kodas allt som kan tänkas vara viktigt, för att få en så övergripande blick av materialet som möjligt. Det tredje steget går ut på att sortera det kodade materialet till potentiella teman, och steg fyra innebär en förfining av de teman som

har hittats i datamaterialet, genom att undersöka om materialet inom ett tema formar ett mönster. I steg fem definieras och namnges de teman som har hittats och varje tema analyseras i förhållande till forskningsfrågorna. I det sista steget skrivs analysen (ibid:17–23).

Ett problem med en tematisk analys är om de teman som har identifieras inte egentligen håller. Att de egentligen inte är teman utan argument, eller att teman överlappar varandra, något som skapar en svag analys (ibid:25). Därför måste kodningsprocessen ges mycket tid och uppmärksamhet så att allt material läses igenom ordentligt och alla potentiella teman blir funna. Denna studie skulle också kunna tänkas använda argumentationsanalys som metod eftersom metoden lämpar sig när man vill analysera och beskriva argumentation (Boréus, 2018:93). Men eftersom jag ämnar att undersöka materialet tematiskt för att hitta mönster i motståndet lämpar sig inte en argumentationsanalys, eftersom jag inte ämnar att endast hitta argument i debatten utan också andra typer av motstånd såsom ordval när myndigheten beskrivs. Jag fokuserar även i studien på endast motstånd och en tematisk analys lämpar sig bättre än en argumentationsanalys då eftersom metoden ger verktyg för att undersöka specifika delar av ett helt datamaterial.

Med hjälp av denna steg-för-stegmetod har fyra teman som visar olika typer av motstånd identifierats: jämställdhet som privat sfär, jämställdhet som symbolpolitik, odemokratisk politik samt irrelevant jämställdhetsarbete. Att det är dessa teman som faktiskt återfinns i materialet visade sig eftersom en fortsatt kodning och sortering av olika typer av motstånd i debattartiklarna alltid kunde kategoriseras under en av dessa fyra teman. Detta betyder att dessa teman täcker allt motstånd som jag har funnit i materialet. Analysen är utformad efter dessa teman, där jag i varje underkategori (baserade på de fyra teman som har hittats) först presenterar temat och hur det är ett tema i debattartiklarna, och sedan analyserar temat i förhållande till teori och tidigare forskning.

5. Resultat och analys

5.1 Jämställdhet som privat sfär

5.1.1 Resultat

Det första temat som har identifierats i debattartiklarna är att jämställdhetsfrågor och det arbete som Jämställdhetsmyndigheten utför egentligen är privat och individuellt. Det som myndigheten jobbar med är frågor som tillhör privatlivet och som varje individ själv kan

jobba med - inte en myndighet. Motståndet visar sig alltså genom åsikten att arbetet hos myndigheten inte tillhör den offentliga sfären.

Detta tema visar sig i en rad olika debattartiklar och på olika sätt. När Jämställdhetsmyndigheten valde att ge organisation MENSEN bidrag för att arbeta med att bland annat öka kunskapen om mens på arbetsplatser och att menscertificera arbetsplatser (Jämställdhetsmyndigheten, 2019d) väcktes ett starkt motstånd. Ett av det återkommande föreställningarna är att mens är en privat fråga. I en debattartikel skrivs det till exempel:

Visst kan man få informera om mens om man vill - det står varje människa fritt att ägna sitt engagemang åt det som hen brinner för - men varför ska skattepengar läggas på det här? Att tjejer inte sitter och pratar om mens i fikarummet är väl inte så konstigt. Pratar vi om magproblem? Om svamp i underlivet? Om finnar? Nageltrång? Nej, det är ganska mycket som folk håller för sig själva och inte har behov av att babbla om offentligt. Det är knappast statens kärnuppgift att få kvinnor att öppna sig för sin partner om att de blöder mellan benen. Eller? (Dahlman, 2018-10-06:2).

Mens ses inte som något som ska sysselsätta en myndighet eftersom det tillhör den privata sfären, staten ska inte blanda sig i: "Det framställer kvinnor som hjälplösa män som behöver statens hjälp för att våga säga MENS. Jag skäms. Vem vill anställa kvinnor till slut om vissa springer omkring som primadonnor och kräver överdrivna rättigheter?" (Dahlman, 2018-10-04). Jämställdhetsmyndigheten blandar sig in i privata frågor som varje individ själv kan ta hand om - kroppsliga frågor ses inte som politiska.

Att föra jämställdhetspolitik genom en jämställdhetsmyndighet ses som en förminskning av kvinnor till ett kollektiv eftersom fokus då ligger på kvinnor i grupp: "I ett jämställt samhälle borde mindre fokus läggas på vår kön, inte mer." (Harar, 2019-03-08). Kvinnor är en stor grupp med olika identiteter och genom att föra politik som behandlar kvinnor som underordnade förminskas de kvinnor som utbildar sig och arbetar för att vara mer än bara sitt kön. Genom den form av jämställdhetspolitik som förs av myndigheten menar Matilda Harar att: "[...] jag aldrig kan ses som något mer än bara kvinna och för att debatten fastnar där."

(ibid). Jämställdhet ses som en individfråga. En myndighet ska inte förminska kvinnor till ett kollektiv för fokus ska inte ligga på kön utan på individen. Därför bör inte en myndighet som jobbar för jämställdhet finnas, eftersom kvinnor då bara ses som sitt kön och inte som en individ: “Vi vill ha ett samhälle där alla människor ges samma möjligheter, där varje individ själv bestämmer över sin egen kropp och sin egen sexualitet.” (Anstrell, 2019-01-08).

Kvinnan är en individ och tillhör inte en underordnad grupp.

I detta tema ryms också föreställningen att jämställdhet är privat och som varje individ kan jobba för individuellt, men en myndighet inte ska blanda sig in i eftersom var och en bestämmer hur jämställt de vill leva. Ulrica Schenström argumenterar: “Börja jämställdhetskampen hos dig själv, lev som du lär och kvinna - hjälp dina medsysstrar - bara med den typ av handling hade vi kommit långt. Det behöver vi ingen myndighet för att varken möjliggöra eller kontrollera.” (2018-12-29). Myndigheten är överflödig eftersom jämställdhet inte är en strukturell fråga utan individuell och privat.

5.1.2 Analys

Det motstånd som uttrycks i detta tema mot Jämställdhetsmyndigheten är att den jobbar med frågor som egentligen tillhör den privata sfären och individen själv. Myndigheten sysslar med frågor som inte är politiska utan som var och en, som individ, ska eller kan syssla med själva utan statlig inblandning. När jämställdhetspolitik utformas på så sätt att den betonar att kvinnor i grupp är underordnade möter politiken motstånd vilket både går att se i motståndet mot Jämställdhetsmyndigheten och tidigare forskning som jag har redogjort för (se avsnitt 2.1).

Enligt tidigare forskning möter frågor som ses som könsneutrala inte motstånd, men när frågor som pekar ut kvinnor som underordnad grupp förs politiskt möter frågorna och politiken ett motstånd (Eduards & Thomsson, 1999:87). Detta går att se i frågan om mens. När Jämställdhetsmyndigheten valde att ge bidrag för att öka kunskapen om mens möttes myndigheten som sagt av ett starkt motstånd eftersom sådana frågor ses som privata. I en stor andel av de analyserade debattartiklarna ses bidraget till MENSEN som onödigt, trams, slöseri med resurser och liknande (se till exempel: Busch Thor, 2019-03-30 och Dahlman, 2018-10-04). Inte i en enda analyserad artikel nämns dock andra, mer “neutrala”, bidrag som Jämställdhetsmyndigheten har delat ut. Till exempel bidrag till Astma och Allergiförbundet

och BRIS - barnens rätt i samhället (Jämställdhetsmyndigheten, 2019d), föreningar som jobbar för frågor som inte pekar ut kvinnor som just kvinnor i grupp (till skillnad från MENSEN som specifikt är inriktat på kvinnor med mens). Det är alltså inte alla frågor som myndigheten jobbar med som väcker motstånd, utan det är frågorna som handlar om sådant som pekar ut kvinnor som ett kollektiv på något sätt - till exempel när det handlar om mens - ett kvinnoproblem.

Det personliga ses inte som politiskt. Mens är en fråga som kopplas samman med det som är naturligt och biologiskt (något som ses i till exempel jämförelsen av mens med magproblem), det är inte en politisk fråga eftersom det handlar om något personligt och kroppsligt (Freidenvall & Jansson, 2017:22–23) så mens borde därför inte vara något som en myndighet sysslar med. Enligt feministisk teori bidrar ett sådant synsätt till att upprätthålla och reproducera könsmaktsordningen som underordnar kvinnor (ibid:23).

I motståndet som Jämställdhetsmyndigheten möter kan det sägas finnas ett underliggande motstånd mot antagandet att det existerar en könsmaktsordning. Förnekandet av könsmaktsordningen visar sig också i det genomgående antagandet i detta tema att myndigheten förminskar kvinnor till ett kollektiv. Genom att institutionalisera kön ses det som om man väljer bort kompetens (Eduards, 2002:152) och myndigheten gör detta eftersom den ser kvinnor som en grupp. Motståndet som uttrycks här är att man på något vis väljer bort kompetens och handlingsfrihet, eftersom man inte ser kvinnor som mer än sitt kön - som mer än bara kvinnor. Visst kan man jobba för jämställdhet och sina rättigheter - men då jobbar man för det som individ, privat. Den vanliga kvinnan (och mannen) kan jobba för jämställdhet och organisera sig, men inte en könsgrupp (ibid). Detta är i enlighet med likhetsprincipen, att kvinnor och män är individer och inte kön. En könskonflikt framträder när kvinnor menar att de har politiska intressen för att de är just kvinnor (Wendt Höjer & Åse, 2013:40). Motståndet väcks mot myndigheten när den frångår tanken att män och kvinnor är lika och att män och kvinnor därför bör behandlas lika och som individer.

Att föra politik som på något sätt visar att kvinnor är ett kollektiv skapar motstånd eftersom kvinnan är en egen individ och inte en underordnad grupp. I detta tema ses jämställdhet inte som något som är eller bör vara politiskt. Detta är i enlighet med tidigare forskning som beskriver att motstånd väcks mot jämställdhetspolitik när politiken är utformad på så sätt att den pekar ut kvinnor som en enhetlig grupp, men vidare visar motståndet i debattartiklarna att

motståndet i stort väcks vid idén om att en könsmaktsordning existerar i detta tema. Att ge stöd till en förening som jobbar för just mens, en kroppslig och intim fråga som i största mån handlar om just kvinnor, kan också provocera eftersom stödet inte kan ges till män. Kvinnor särbehandlas positivt och det väcker motstånd.

5.2 Jämställdhet som symbolpolitik

5.2.1 Resultat

Det andra temat som har identifierats i debattartiklarna är att Jämställdhetsmyndigheten för onödig symbolpolitik. Myndigheten jobbar inte med några verkliga frågor eller för jämställdhet, utan för endast symboliska diskussioner och förringar jämställdhetsfrågan. Det förs en rad olika argument för att Jämställdhetsmyndigheten bara är symbolisk och egentligen inte behövs samt att politiken inte är äkta och riktig.

Jan Ericson skriver till exempel: “Moderaterna och Kristdemokraterna gör verkliga saker för jämställdheten i stället för att starta nya symboliska myndigheter.” (Ericson, 2019-01-24) och Karin Pihl skriver att myndigheten är en “babbelinstitution” (Pihl, 2018-11-27:2) som inte gör något verkligt jämställdhetsarbete. Pihl menar också att arbetet med jämställdheten i myndigheten styrs för mycket av teoretiserande och för av lite konkret handling (ibid). Istället för verkligt och riktigt jämställdhetsarbete präglas jämställdhetsmyndigheten av symboliska diskussioner som inte gör någon nytta och detta urholkar den feministiska rörelsen (Harar, 2019-03-07). Inom detta tema ses jämställdhet som något viktigt, men den förs på fel sätt av Jämställdhetsmyndigheten. Myndigheten gör inget riktigt arbete för jämställdheten och: “Att lösa akuta samhällsproblem och öka jämställdheten mellan män och kvinnor är alldeles för viktigt för att göras till en symbolfråga om en myndighet. Det är riktiga reformer som stärker och ökar jämställdheten, inte en myndighet.” (Meijer, 2018-12-19).

Ytterligare en föreställning inom detta tema är att jämställdheten i Sverige har kommit långt utan en egen myndighet och att myndigheten därför är onödig: “Jämställdheten varken står eller faller på grund av en jämställdhetsmyndighet.” (ibid) och: “Hittills har vi i Sverige lyckats bli ett av världens mest jämställda länder utan någon jämställdhetsmyndighet.” (Anstrell, 2019-01-08). Myndigheten har inget syfte eftersom arbetet inte ses som viktigt, eller som om det gör någon skillnad för jämställdheten. De verkliga problemen som behöver åtgärdas i Sverige behöver ingen myndighet och att öppna jämställdhetsmyndigheten gjorde

att då välfungerande verksamheter flyttades till myndigheten. Myndigheten är därför ett misstag eftersom dessa verksamheters arbete försvårades och förändrades, och en myndighet inte kan lösa de jämställdhetsproblem vi har idag (Widegren, 2018-12-28).

Att Jämställdhetsmyndigheten är onödig ses också i antagandet att myndighetens jobb inte fungerar och att uppdraget den har är för brett: "Problemet med Jämställdhetsmyndigheten återfinns faktiskt i det kritikerna radar upp. Det breda uppdraget riskerar att leda till ingenting alls." (Pihl, 2018-12-21:2). Resurserna kan istället läggas på andra ställen som faktiskt gör verkligt jämställdhetsarbete (ibid). Det jobb som jämställdhetsmyndigheten gör kan bli för luddigt, och ingen förändring sker då för jämställdheten (*Dagens Nyheter*, 2017-12-29). Inom detta tema ryms också tanken att jämställdhetsintegrering är en bättre form för att föra jämställdhetspolitik: "Jag tror inte att jämställdhetsarbetet kan ligga under ett enda myndighetsansvar. Jag anser att alla myndigheter ska ta sin del av ansvaret för att förbättra situationen." (Schenström, 2018-12-29).

5.2.2 Analys

Det motstånd som visar sig i detta tema är att Jämställdhetsmyndigheten för onödig symbolpolitik - mycket snack och lite verkstad. Genom att ha inrättat en sådan myndighet så försvinner bra arbete som faktiskt kan hjälpa till med jämställdheten i Sverige, och nu förs istället symboliska diskussioner om saker som inte gör någon verklig skillnad. Myndigheten borde inte existera eftersom jämställdheten kommit långt i Sverige utan den och en myndighet kan inte lösa de jämställdhetsproblem som fortfarande finns i landet. I detta tema blir det tydligt att motståndet som väcks mot Jämställdhetsmyndigheten är just ett motstånd mot denna form och sätt att föra jämställdhetspolitik. Personerna som argumenterar emot myndigheten är egentligen inte emot jämställdhet i sig, tvärtom, men menar att en jämställdhetsmyndighet inte är rätt väg att gå för ökad jämställdhet.

Motståndet som hittas här går även att se i det som Eduards och Thomsson beskriver angående Lidköping kommun (se avsnitt 2.1 för utförligare beskrivning). Jämställdhetsarbete möter bland annat motståndet att det är meningslöst och inte kommer fungera och att det är onödig byråkratisering (Eduards & Thomsson, 1999:82–84). Ifrågasättandet av jämställdhetsarbetet i kommunen syns också i ifrågasättandet av jämställdhetsmyndigheten. Tanken att jämställdhetsmyndigheten är meningslös och inte har fungerat, men också att den

är onödig byråkratisering, går starkt att finna inom detta tema med tankarna att den inte borde existera, att politiska reformer är bättre än en myndighet och att myndighetens uppdrag är för brett. Här går det att utveckla Eduards och Thomssons forskning om jämställdhetsarbetet i Lidköping kommun och även konstatera att Jämställdhetsmyndigheten möter samma former av motstånd.

Att omformulera jämställdhetspolitik till något annorlunda, hotfull eller irrelevant är vanligt inom etablerade demokratier, eftersom politiker inte vill politisera dessa obekväma frågor (Eduards, 2002:65). Att myndigheten därför möter det slags motstånd den möter inom detta tema kan vara på grund av detta, att en myndighet som jobbar specifikt för jämställdhet stör ordningen - det är en ny form av politik. Därför ses det som hotfullt, rentav dåligt, att öppna en sådan här form av myndighet. Argumenten blir att jämställdheten redan har kommit långt utan den, varför behövs den då? Jämställdhetsarbetet fungerar bra som det redan är och det behövs ingen ny slags jämställdhetspolitik. Med rädslan för vad denna form av politik kan förändra, beskrivs då myndigheten som symbolpolitik. Den förminskas till att bara handla om frågor som egentligen inte betyder något, symboliska frågor. Motståndet är mot utformandet av politiken, för att denna form av politik stör ordningen.

Precis som Jessica Lindvert skriver hittar man i detta tema också en ambivalens om hur jämställdhetspolitiken ska utformas, om den ska föras hos en specifik myndighet eller vara mer generell och integreras i allt arbete (Lindvert, 2002:23–25). Det finns inte ett enkelt svar på hur jämställdhetspolitik bäst utformas. Som Lindvert beskriver är problemet uppdelningen, att man måste välja, kanske hade det varit bäst om kvinnor i vissa aspekter särbehandlas och i vissa aspekter sågs som lika män (ibid). Ett motstånd kan då skapas eftersom Jämställdhetsmyndigheten endast tar fasta på ett av dessa sätt att föra politik - den som särbehandlar kvinnor - i alla fall enligt kritikerna mot den. Själva utformningen av politiken är det som är problemet, och på grund av den ses myndigheten som onödig. Om myndigheten även hade arbetat mer med jämställdhetsintegrering kanske den inte på samma sätt hade mött detta motstånd. Eller så hade motståndet då istället riktat sig endast mot att uppdraget är för brett, för luddigt, att politiska reformer är bättre eller liknande. Själva idén om en jämställdhetsmyndighet är det som väcker motstånd i detta tema. I enlighet med tidigare forskning möter jämställdhetspolitik ett motstånd i form av att den är onödig och inte behövs, men politiken ses också som hotfull och att den stör den rådande ordningen.

5.3 Odemokratisk politik

5.3.1 Resultat

Ett genomgående tema i materialet är att Jämställdhetsmyndigheten på olika sätt inte är demokratisk. Nedan visas hur den ses exempelvis som propaganda för vänsterpolitik, aktivistiskt, åsiktsproducerande, eller som statlig opinionsbildande.

I en rad olika artiklar refereras statsvetarprofessorn Bo Rothstein som i en debattartikel (som inte är en del av materialet som har analyserats eftersom den skrevs år 2016) skrivit att Jämställdhetsmyndighetens uppdrag är odemokratiskt eftersom: “[...] regeringen inför principen att folket ska tänka och göra som staten vill. [...] Myndigheten agerar som en ideologiskt övertygad tankesmedja med uppdraget att förändra opinionen i en viss riktning.” (Wålsten, 2018-11-16). Myndigheten ses som en statlig opinionsbildning som skapar åsikter istället för tvärtom: “Den vanliga ordningen är annars att den allmänna opinionen påverkar sina folkvalda, som i sin tur skickar politiska direktiv till myndigheterna, som förverkligar dem. Det är det som brukar kallas demokrati.” (*Expressen*, 2018-10-01).

Myndigheten ses som felvänd eftersom den är ideologiskt motiverad (Schenström, 2018-12-29). Jämställdhetsmyndigheten är en åsiktsproducerande statlig lobbyorganisation: “Opinionsbildande aktivism är en sak för partierna, medborgarna och civilsamhällets sammanslutningar - inte förvaltningen.” (Dahlgren, 2018-12-20). Myndigheten ses inte som demokratisk.

Jämställdhetsmyndigheten ses också som aktivistisk eftersom staten säger åt människor vad de ska tycka och inte tvärtom (Löwenmark, 2018-12-21). Aktivister får bidrag av myndigheten för att dessa aktivister ska påverka politiker och den allmänna opinionen, när det demokratiskt sett borde vara tvärtom, att den allmänna opinionen påverkar politiker som i sin tur ger anslag till myndigheter (Jaenson, 2018-10-04). Myndigheten ses som: “[...] en politisk propagandacentral för vänsterfeminism, finansierad med våra skattepengar.” (Jaenson, 2018-12-12) och: “Kampen för kvinnors rättigheter klarar sig utmärkt utan statlig indoktrinering och skattesubventionerade pekpinor.” (ibid). Myndigheten beskrivs också som politiskt vinklad då: “Det som borde ha blivit en viktig statlig institution med uppdrag att på olika sätt driva på och följa upp flera av vår tids svåraste och mest brännande

samhällsfrågor, har i stället blivit ett radikalvänsterpolitiskt spektakel.” (Lernfelt, 2018-12-22).

Myndigheten ses inte som en neutral statlig inrättning, utan den har aktivistiska drag och präglas av vänsterpolitik. Den ses inte heller som vetenskaplig utan handlar mer om udda åsikter och politiskt tyckande om vetenskap (Ericson, 2019-01-24). Inte heller är den jämställd utan alla chefer på myndigheten är kvinnor och den manliga representationen motsvarar 11 procent (Sonesson, 2018-11-20:2). Jämställdhetsmyndigheten beskrivs att ha jämställdhetsproblem: “Det är mycket märkligt att en enkönad grupp ska leda arbetet samtidigt som man på hemsidan skriver att jämställdhet handlar om jämn könsfördelning. Det inger knappast förtroende och myndigheten är inte någon förebild. Man lever inte som man ska lära.” (Sonesson, 2018-11-13).

5.3.2 Analys

Det motstånd som visar sig i detta tema handlar om att Jämställdhetsmyndigheten inte är demokratisk eftersom den är åsiktsproducerande, staten säger till folket hur det ska tycka och tänka. Myndigheten är också aktivistisk och präglas av vänsteråsikter, samtidigt som den egna ledningen inte är jämställd.

Malin Rönnblom, vars forskning är beskriven i tidigare forskning, menar att kvinnogrupper som jobbar för jämställdhetspolitiska frågor ofta möter ett motstånd i form av att de hela tiden känner sig motarbetade eller ignorerade (Rönnblom, 2002:145–148) och motarbetande går att finna även här. Jämställdhetsmyndigheten motarbetas eftersom dess själva syfte och utformning starkt ifrågasätts. I nästan varenda artikel som är en del av det analyserade materialet ifrågasätts myndighetens existens, syfte, arbete och så vidare. Den motarbetas eftersom den förklaras att inte vara demokratisk - trots att det är en myndighet som är inrättad av ett folkvalt parlament. Även om myndigheten är en del av den etablerade politiken i Sverige ses den inte som det, utan den ses som något aktivistiskt och åsiktsproducerande. Det kan tänkas vara så att det är just att myndigheten ska jobba för jämställdhet, något som inte setts som en neutral fråga (se till exempel avsnitt 3. Teori), utan könsdiskriminering och särbehandling av kvinnor som gör att myndighetens motarbetas. Kön politiseras och det möter motstånd. En myndighet som jobbar för just jämställdhet ses inte som neutral.

Eftersom alla chefer i myndigheten också är kvinnor möter myndigheten ett motstånd eftersom den könsdiskriminerar män. Som jag har beskrivit tidigare i avsnitt 3.3 så ska politik vara könsneutral (och det är männen som ses som könsneutrala) och inte inrikta sig på en viss grupp i samhället. När kön blir en politisk dimension så uppstår motstånd (Eduards, 2002). Med detta i åtanke möter Jämställdhetsmyndigheten då motstånd från två olika håll. För det första så jobbar myndigheten för att förbättra för kvinnor, och möter därför ett motstånd om att den inte är demokratisk utan är opinionsbildande aktivism som gör kön till politik. För det andra så består största delen av myndigheten av kvinnor och är alltså inte könsneutral eftersom det är kvinnor som jobbar för kvinnors rättigheter. Männen utelämnas nästan helt. Som Sonesson skrev: Man lever inte som man lär (Sonesson, 2018-11-13).

Detta antagande kan också ses i att jämställdhetspolitik bör utformas neutralt för att inte möta motstånd. Genom att utforma jämställdhetspolitik på ett så sätt där könsmaktsordningar utmanas skapar motstånd. Kvinnors villkor bör inte förbättras på mäns bekostnad (Eduards & Thomsson, 1999:87). Eftersom Jämställdhetsmyndigheten inte är en neutral jämställdhetspolitik och särbehandlar kvinnor (enligt de debattartiklar som har analyserats), genom att bestå till stor del utav kvinnor men också genom att jobba för kvinnors rättigheter, möter den då motstånd. Myndigheten ses som icke-demokratisk eftersom den inte är könsneutral.

En myndighet som jobbar endast för jämställdhet ses inte som demokratisk och neutral eftersom: "Kampen för kvinnors rättigheter klarar sig utmärkt utan statlig indoktrinering och skattesubventionerade pekpinar." (Jaenson, 2018-12-12). Att myndigheten inte är könsneutral utan särbehandlar kvinnor och är statligt åsiktsbildande, samt ses som aktivistiskt och präglad av vänsteråsikter, skapar ett motstånd eftersom kön politiseras. I detta tema möter Jämställdhetsmyndigheten ett motstånd för att kön görs till politik i myndigheten. Så som tidigare forskning har visat motarbetas jämställdhetspolitiska frågor och ses inte som neutrala.

5.4 Irrelevant jämställdhetsarbete

5.4.1 Resultat

Det sista temat som har identifierats i det analyserade materialet är att Jämställdhetsmyndigheten fokuserar på fel frågor. Det finns viktigare saker att jobba med inom jämställdhet än det myndigheten gör nu.

Genom en nedläggning av Jämställdhetsmyndigheten kan pengarna istället gå till riktigt jämställdhetsarbete eftersom resurserna inte läggs på rätt saker: "För Jämställdhetsmyndighetens resurser tycks i mycket liten mån - om någon alls - verka för ökad jämställdhet genom att förebygga sjukskrivningstal, förebygga sexualbrott eller höja pojkars skolresultat, [...]." (Jaenson, 2018-12-12). Medan Jämställdhetsmyndigheten sysslar med menscertifiering finns det verkliga jämställdhetsproblem som myndigheten inte jobbar med, så som att dubbelt så många kvinnor än män är sjukskrivna (Busch Thor, 2019-03-07). Eller, som är mycket återkommande i nästan samtliga debattartiklar, hedersförtrycket som kvinnor utsätts för i Sverige: "Hedersutsatta kvinnor sörjer inte en myndighet. Nu, liksom förut, sörjer de sin egen utsatthet - i ett land som tittar bort när de vädjar om att bli jämlikt behandlade." (Wallin, 2019-01-07). Istället för att lägga skattepengarna på en myndighet kan pengarna gå till verksamheter som gör riktigt arbete för jämställdheten: "Pengarna borde gå till polisen och deras arbete med att, exempelvis, bedriva utredningar mot fler misstänkta våldtäktsmän." (Björklund, 2019-03-01).

Eftersom skattemedel är begränsade resurser lägger myndigheten pengarna på fel saker och prioriterar fel: "Självklart ska våra skattepengar inte gå till menscertifiering av arbetsplatser när en annan grupp kvinnor inte ens kan komma in på arbetsmarknaden." (Pourkomeylian, 2018-10-06). De riktiga jämställdhetsproblem behöver inte en myndighet, eftersom den inte kan lösa problemen med arbetslöshet, hedersförtryck eller sexualbrott (Widegren, 2018-12-28). En myndighet behövs inte för att lösa jämställdheten, bara en välfungerande riksdag som klarar av att fatta beslut. Genom att införa en jämställdhetsmyndighet slogs också välfungerande verksamheter ut, som arbetade med till exempel hedersutsatta (Damm, 2018-12-20).

Jämställdhetsmyndigheten ses också inom detta tema som en myndighet som bara sysslar med trans: "Den som vill förstärka kvinnors ställning i samhället sliter sitt hår när pengar

och energi går till trams.” (Dahlman, 2018-10-04) och: “Sverige behöver trots allt en jämställdhetsmyndighet. En riktig sådan - som tar religiöst förtryck på allvar och inte sysslar med identitetspolitik, exkludering och trams, skriver Malin Lernfelt.” (Lernfelt, 2018-12-22).

5.4.2 Analys

Motståndet som ses i detta tema emot Jämställdhetsmyndigheten är att den fokuserar på fel saker och därför inte jobbar för jämställdhet, eller i alla fall inte “rätt” jämställdhet.

Myndigheten blir därför onödig eller överflödigt eftersom resurserna kan läggas på riktigt arbete.

Precis som i andra teman som har analyserats kan detta motstånd relateras till det Eduards och Thomsson såg i Lidköping kommun, där jämställdhetsarbete mötte motstånd i form av att det kostar för mycket, att andra kan ta initiativ, och att det är meningslöst och inte kommer att fungera (Eduards & Thomsson, 1999:82-84). I detta tema kan dessa tre former av argument mot jämställdhetsarbetet ses. Sverige har begränsade resurser och skattepengar och Jämställdhetsmyndigheten kostar för mycket, resurserna borde läggas på annat. Det är bättre om polisen till exempel får pengarna, så kan dem ta initiativ för ökad jämställdhet istället. Myndigheten jobbar inte heller för verklig jämställdhet eller verkliga problem, utan den sysslar endast med ”trams”, och är alltså meningslös. Motståndet präglas av att andra ska lösa problemen, inte myndigheten. Myndigheten gör inget för jämställdheten utan fokuserar på onödiga frågor såsom sådana om mens, istället för att arbeta för de som är hedersutsatta eller motverka sexualbrott.

Detta kan relateras till tillmötesgående motstånd, som kan sägas vara ett osynliggörande där frågor om jämställdhet ses som viktiga, men där ingenting egentligen görs, ett “osynligt” motstånd förhindrar förändringar (Hedlund, 1996:96). Argumenten emot myndigheten präglas i detta tema av tanken att jämställdhet är väldigt viktigt - men att myndigheten inte jobbar för riktig jämställdhet. Det blir ett slags tillmötesgående motstånd, eftersom själva tanken med myndigheten - att jobba för en ökad jämställdhet - ses som mycket bra, men den förminsкас till att inte jobba för verkliga och riktiga problem. De frågor som jämställdhetsmyndigheten jobbar med, även de som handlar om mens, handlar ju faktiskt om jämställdhet enligt myndigheten. Frågorna tillhör jämställdhetspolitiken - men förminsкас till att inte göra det - kanske eftersom det ses som “naturliga” frågor.

Så som jag har skrivit tidigare kan frågor om till exempel mens förminskas till att handla om något naturligt - något som inte är eller bör vara politik. När frågor som försöker göras politiska handlar om något som setts som naturligt kan det därför bli svårt att övertyga människor om att dessa frågor faktiskt är politiska (Jansson & Freidenvall, 2017:22–23). Det osynliga motståndet här blir att dessa frågor inte handlar om politik, och därför inte ses som jämställdhetspolitiska. Man motsätter sig att det ens skulle kunna vara politik och därför ses det som ”trams”. Det privata ska än en gång inte vara, och ses inte, som politik.

Motståndet som hittas i detta tema är ett motstånd mot vad som är jämställdhetspolitik och inte. Synen på Jämställdhetsmyndigheten är att den inte jobbar med verkliga jämställdhetsfrågor utan är ”trams”, och därför tar resurser av andra verksamheter som kunde öka jämställdheten på riktigt. Det finns ett tillmötesgående motstånd eftersom frågorna - trots att de kan sägas vara jämställdhetsfrågor - förminskas till att inte handla om jämställdhet. Ett osynligt motstånd som förhindrar förändringar eftersom till exempel mens förminskas till att vara ett icke-problem. Som tidigare forskning har visat möter jämställdhetsarbetet i stort ett motstånd, och det är andra som kan lösa problemen, inte en myndighet.

6. Avslutning

6.1 Diskussion och slutsats

Denna studie har ämnat att besvara forskningsfrågorna:

Vilka olika former av motstånd hittas emot Jämställdhetsmyndigheten i debatten? och I relation till tidigare forskning om motstånd som väcks när kön politiseras – uttrycks nya former av motstånd i debatten, och i så fall hur?

I debatten har fyra huvudsakliga slags motstånd, i form av teman, mot Jämställdhetsmyndigheten identifierats. Det första är att jämställdhetsmyndigheten jobbar med frågor som egentligen tillhör den privata sfären. Detta visas genom att till exempel mens ses som en privat fråga och inte något som ska vara politik och att jämställdhet är något som varje individ själv kan jobba för. Jämställdhetsmyndigheten förminskar också kvinnor till ett kollektiv. Det andra motståndet mot myndigheten är att den sysslar med onödig symbolpolitik som inte jobbar med verkliga och viktiga frågor utan bara för symboliska

diskussioner som förringar jämställdhetsfrågan. Det tredje motståndet är att myndigheten inte ses som demokratisk utan att den är aktivistisk, åsiktsproducerande och sysslar med statlig opinionsbildning, något en myndighet inte borde göra. Det sista motståndet som har identifierats är att Jämställdhetsmyndigheten fokuserar på fel saker. Det finns viktigare frågor än till exempel mens och myndigheten jobbar inte med dessa, såsom hedersförtryck och sexualbrott. Myndigheten sysslar med ”trams” och pengarna skulle istället kunna gå till polisen eller andra verksamheter.

Inom dessa fyra teman har olika typer av motstånd hittats, beroende på argumenten som har förts mot myndigheten. I det första temat uttrycks motståndet när myndigheten jobbar utifrån tanken att en könsmaktsordning existerar, eftersom antagandet är att maktordningen inte existerar. Genom att då behandla kvinnor som ett kollektiv och underordnad grupp istället för att se kvinnor som individer väcks ett motstånd. Som tidigare forskning visar så väcks ett motstånd mot jämställdhetspolitik när politiken är utformad på så sätt att kvinnor pekats ut som en enhetlig, underordnad, grupp (Eduards & Thomsson, 1999:87). Jämställdhet i stort ses inte heller som något som är politiskt eller ska hanteras politiskt.

Detta är i enlighet med motståndet som går att se i det tredje temat, att myndigheten inte är demokratisk. Även här skapas ett motstånd när kön görs till politik och i detta tema väcks motståndet eftersom myndigheten inte är könsneutral utan särbehandlar kvinnor. Kön behandlas inte som neutralt i politiken (Eduards, 2002) och genom att ha en egen myndighet för jämställdhet skapas en statlig opinionsbildning, det blir inte demokratiskt. I dessa två teman hittas liknande motstånd, motståndet som handlar om att myndigheten är överflödigt och inte behövs, på grund av att myndigheten gör kön till något som är politiskt. Kön ses inte som något som bör vara eller är politik i dessa två teman. Detta är i enlighet med tidigare forskning som visar att jämställdhetspolitik motarbetas när den inte utformas neutralt och när den pekar ut kvinnor som en enhetlig, underordnad, grupp (Eduards & Thomsson, 1999:87). Vidare hittas i det första temat ytterligare en bakgrund till motstånd, motståndet som väcks inför idén om att en könsmaktsordning existerar. Det skulle kunna ses som en förlängning av forskningen som visar att motstånd väcks när kvinnor behandlas som en grupp - när jämställdhetspolitiken är utformad på så vis att den pekar på att en könsmaktsordning som underordnar kvinnor existerar - väcks ett liknande motstånd.

Inom det andra temat, jämställdhet som symbolpolitik, ser motståndet lite annorlunda ut. Inom detta tema men också det fjärde, irrelevant jämställdhetsarbete, ses jämställdhet som något mycket viktigt. Inom dessa två teman är jämställdhet något som är bra och ska arbetas för, men jämställdhetsmyndigheten gör det inte, eller gör det inte på rätt sätt. Motståndet är mot själva jämställdhetspolitiken som förs. I det andra temat så skapas ett motstånd eftersom jämställdhetspolitiken som myndigheten för ses som hotfull. Som feministisk teori påvisar så försöker de som uppfattar utformningen av jämställdhetspolitiken som hotfull att omformulera och förminska den (Eduards, 2002:65). I detta fall genom att kalla myndighetens politik för onödig och symbolisk. Politiken stör ordningen och behöver omformuleras och förminskas.

I det fjärde temat är som sagt motståndet liknande, jämställdhetspolitik är viktigt och bra men jämställdhetsmyndigheten jobbar inte med riktig jämställdhet. Här hittas i enlighet med tidigare forskning ett tillmötesgående motstånd då frågorna myndigheten jobbar med förminskas och ses som att inte tillhöra jämställdhetspolitiken - trots att det är jämställdhetspolitiska. Detta skapar ett osynligt motstånd som förhindrar förändringar, eftersom frågorna inte ens ses som politiska (Hedlund, 1996:96). Vidare hittas också ett motstånd mot utformningen av jämställdhetspolitiken. Politiska frågor som inte uppfattas som viktiga (till exempel mens) bör inte arbetas med eftersom det finns viktigare frågor såsom hedersfrågor. Jämställdhetsmyndigheten tar skattepengar från verksamheter som verkligen skulle kunna göra skillnad, för att informera om mens ses inte som att göra skillnad.

I debatten om Jämställdhetsmyndigheten har två grundläggande former av motstånd hittats. Det som väcks när kön görs till politik och det som väcks när jämställdhetspolitiken utformas "fel". I det första motståndet ses inte jämställdhet som något som är politik alls, utan det är något privat. Därför väcks ett motstånd när kön politiseras, och som det första temat visar också när tanken om att en könsmaktsordning existerar. Inom den andra formen av motstånd ses jämställdhet som viktigt, men jämställdhetsmyndigheten jobbar inte med verklig jämställdhet utan för symbolpolitik, eller är bara "trams". Gemensamt för alla typer av motstånd som har hittats i denna studie är att det väcks vid denna typ av utformning av jämställdhetspolitik - att föra jämställdhetspolitik med hjälp av en myndighet. Samtliga teman visar just detta, att en jämställdhetsmyndighet inte är rätt sätt att föra jämställdhetspolitik på. Därför kan jag konstatera att motstånd väcks med idén av en jämställdhetsmyndighet.

Denna studie har fokuserat på motståndet som hittas i en del av debatten kring myndigheten, för det första har jag bara tittat på debattartiklar och för det andra har jag haft en tidsavgränsning. Framtida studier skulle därför kunna undersöka hela debatten - eftersom den säkerligen sett annorlunda ut vid olika tidsperioder och i olika slags kanaler. Antagligen såg debatten annorlunda ut innan myndigheten inrättades och ett annat slags motstånd går nog att hitta i debatten som fördes innan den fanns i praktiken - eftersom mycket av motståndet som hittas i denna studie varit emot just utformningen av politiken i myndigheten och hur myndigheten jobbar. Vidare hittades också i denna studie två intressanta aspekter som inte fick tillräckligt mycket rum för att analyseras, hedersförtryck och mens. Att frågor som ses som kroppsliga och intima, frågor som handlar om reproduktion, inte görs eller ses som politiska syns tydligt i motståndet mot jämställdhetsmyndigheten men kräver ytterligare forskning och förankring i teori för vidare analys. I motståndet mot myndigheten syntes också ett motstånd mot att myndigheten inte fokuserade på de riktiga, viktiga frågorna, hedersförtrycket. Jämställdhetspolitik bör fokusera på kultur, då män från främmande länder förtrycker kvinnor till exempel. Jämställdhetspolitik ses som "trams" eftersom det finns riktiga problem ute i världen (där även flickor som omskärs brukar vara ett argument för "verkligt" jämställdhetsarbete) och vidare forskning kan göras inom detta ämne.

7. Referenser

Litteratur

Alnebratt, Kerstin & Rönnblom, Malin. (2016). *Feminism som byråkrati - Jämställdhetsintegrering som strategi*. Stockholm: Leopard förlag.

Bergqvist, Christina & Freidenvall, Lenita. (2017). Introduktion till svensk politik. I Freidenvall, Lenita & Jansson, Maria (red.). *Politik och kön: feministiska perspektiv på statsvetenskap*. Lund: Studentlitteratur.

Boréus, Kristina. (2018). Argumentationsanalys. I Bergström, Göran och Boréus, Kristina (red.). *Textens mening och makt*. Lund: Studentlitteratur.

Braun, V. och Clarke V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3 (2). pp. 77–101. ISSN 1478–0887.

Bryman, Alan (2011). *Samhällsvetenskapliga metoder*. 2., [rev.] uppl. Malmö: Liber.

Carbin, Maria & Jansson Maria. (2017). Introduktion till politisk teori. I Freidenvall, Lenita & Jansson, Maria (red.). *Politik och kön: feministiska perspektiv på statsvetenskap*. Lund: Studentlitteratur.

Eduards, Maud (2002). *Förbjuden handling. Om kvinnors organisering och feministisk teori*. Malmö:Liber.

Eduards, Maud & Thomsson, Ulrika (1999). Jämställdhet - en kommunal angelägenhet? *Kommunal ekonomi och politik* (3)4, 77–96.

Freidenvall, Lenita & Jansson, Maria. (2017). Introduktion. I Freidenvall, Lenita & Jansson, Maria (red.). *Politik och kön: feministiska perspektiv på statsvetenskap*. Lund: Studentlitteratur.

Hedlund, Gun (1996). *“Det handlar om prioriteringar”*: kvinnors villkor och intressen i lokal politik. Göteborg: Göteborgs universitet.

Jansson, Maria. (2016). Politik, makt och kön. I Lundberg, Anna & Werner, Ann (red.). *En introduktion till genusvetenskapliga begrepp*. Nationella sekretariatet för genusforskning.

Pincus, Ingrid (2002). *The politics of gender equality policy: a study of implementation and non-implementation in three Swedish municipalities*. Akademisk avhandling. Örebro: Örebro universitet.

Olofsdotter Stensöta, Helena. (2018). Byråkratisk representation, legitimitet, genus och etik. I Dahlström, Carl (red.). *Politik som organisation: förvaltningspolitikens grundproblem*. Lund: Studentlitteratur.

Rönblom, Malin (2002). *Ett eget rum?: kvinnors organisering möter etablerad politik*. Akademisk avhandling. Umeå: Umeå universitet.

Wendt Höjer, Maria & Åse, Cecilia. (2013). *Politikens paradoxer*. Lund: Academia Adacta AB.

Internetsidor

Avenäs, Karin (2019). Jämställdhetsmyndigheten räddas från nedläggning. *SVT Nyheter*, 22 januari. <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/jamstalldhetsmyndigheten-raddas-fran-nedlaggning>

Josefsson, Helena (2018). Upprop mot nedläggning av ny myndighet. *SVT Nyheter*, 16 december. <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/vast/upprop-mot-nedlaggning-av-ny-myndighet>

Jämställdhetsmyndigheten (2018a). *Arbetsmarknadsutskottet föreslår att Jämställdhetsmyndigheten läggs ner*, Pressmeddelande, 2018-12-17. <https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/pressrum/arbetsmarknadsutskottet-foreslar-att-jamstalldhetsmyndigheten-laggs-ner>

Jämställdhetsmyndigheten (2019c). *Analys & Uppföljning*.
<https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/om-oss/om-myndigheten/analys-uppfoljning>
[2019-04-16].

Jämställdhetsmyndigheten (2018c). *Internationell samverkan*.
<https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/om-oss/om-myndigheten/internationell-samverkan>
[2019-04-16].

Jämställdhetsmyndigheten (2019b). *Jämställdhetsmyndigheten blir kvar*, Pressmeddelande
2019-01-22. [https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/pressrum/jamstalldhetsmyndigheten-
blir-kvar](https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/pressrum/jamstalldhetsmyndigheten-blir-kvar)

Jämställdhetsmyndigheten (2019a). *Om myndigheten*.
<https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/om-oss/om-myndigheten> [2019-04-02].

Jämställdhetsmyndigheten (2019d). *Projektbidrag för jämställdhetsprojekt 2018*.
[https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/statsbidrag/organisationer-som-har-fatt-
bidrag/projektbidrag-for-jamstalldhetsprojekt-2018](https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/statsbidrag/organisationer-som-har-fatt-bidrag/projektbidrag-for-jamstalldhetsprojekt-2018) [2019-05-05]

Jämställdhetsmyndigheten (2018b). *Stöd & Samordning*.
<https://www.jamstalldhetsmyndigheten.se/om-oss/om-myndigheten/stod-samordning> [2019-
04-16].

Lööf, Alice (2018). Beslutet: Jämställdhetsmyndigheten ska läggas ner. *SVT Nyheter*, 18
december. [https://www.svt.se/nyheter/efter-rostningen-jamstalldhetsmyndigheten-ska-laggas-
ner](https://www.svt.se/nyheter/efter-rostningen-jamstalldhetsmyndigheten-ska-laggas-ner)

Retriever (u.å). *Nordens största mediearkiv*. <https://www.retriever.se/product/mediearkivet/>
[2019-04-17].

Regeringskansliet (2017-01-11). *Mer om jämställdhetspolitikens mål*.
<https://www.regeringen.se/artiklar/2017/01/mer-om-jamstalldhetspolitikens-mal/> [2019-04-
15].

Regeringskansliet (2019-04-10). *Vårbudgeten 2019 på fem minuter*.

<https://www.regeringen.se/artiklar/2019/04/varbudgeten-2019-pa-fem-minuter/> [2019-04-15]

Regeringens skrivelse 2016/17:10. *Makt, mål och myndighet - feministisk politik för en jämställd framtid*. [Elektronisk]. Stockholm: Socialdepartementet.

Analyserade artiklar, samtliga hämtade 2019-05-02

Anstrell, Alexandra. (2019). Jämställdheten behöver ingen egen myndighet. *Blekinge Läns Tidning*, 8 januari. <http://www.bl.se/debatt/jamstalldheten-behover-ingen-egen-myndighet/>

Bergman, Helene. (2018): I Sverige lever kvinnor under könsapartheid. *Expressen*, 21 januari. <https://www.expressen.se/debatt/i-sverige-lever-de-under-islamistisk-konsapartheid/>

Björklund, Hanna Marie. (2019). En ny myndighet löser inte alla problem. *Gotlands Tidningar*, 1 mars, s. 3.

Björklund, Hanna Marie. (2019). Jämställdheten löses inte av öppnandet av en ny myndighet. *Hallands Nyheter*, 14 februari. <https://www.hn.se/%C3%A5sikter/ledare/j%C3%A4mst%C3%A4lldheten-l%C3%B6ses-inte-av-%C3%B6ppnandet-av-en-myndighet-1.13320273>

Björklund, Hanna Marie. (2018). Ledare: En ny myndighet ger inte jämställdhet. *Södermanlands Nyheter*, 21 december. <https://www.sn.se/opinion/ledare/ledare-en-myndighet-ger-inte-jamstalldhet-sm4542098.aspx>

Busch Thor, Ebba. (2019). 80 000 kvinnor per år hade sluppit bli offer. *Svenska Dagbladet*, 5 april. <https://www.svd.se/80-000-kvinnor-per-ar-hade-sluppit-bli-offer>

Busch Thor, Ebba. (2019). Använd GW-modellen mot sexbrott. *Svenska Dagbladet*, 30 mars, s. 6.

Busch Thor, Ebba (2019). Nog med menskonst - en ny feminism krävs. *Aftonbladet*, 3 mars. <https://www.aftonbladet.se/debatt/a/11pVXY/nog-med-menskonst--en-ny-feminism-kravs>

Dagens Nyheter (2017). Varning för tomt prat, 29 december.

<https://www.dn.se/arkiv/ledare/varning-for-tomt-prat/>

Dahlgren, Christian. (2018). Christian Dahlgren: Helt rätt att lägga ner. *Östgöta Correspondenten*, 20 december. <https://www.corren.se/asikter/ledare/christian-dahlgren-helt-ratt-att-lagga-ner-om5629467.aspx>

Dahlman, Carolin. (2018). Jämställdhetsmyndigheten borde skämmas över sin satsning på menscertifiering. *Kristianstadsbladet*, 4 oktober.

<http://www.kristianstadsbladet.se/ledare/jamstalldhetsmyndigheten-borde-skammas/>

Dahlman, Carolin. (2018). Slösa inte bort pengarna. *Kristianstadsbladet*, 6 oktober, s. 2.

Damm, Sofia. (2018). Jämställdhet behöver ingen egen myndighet. *Aftonbladet*, 20 december. <https://www.aftonbladet.se/debatt/a/1kA8wJ/jamstalldhet-behover-ingen-egen-myndighet>

Ericson, Jan. (2019). Jämställdhetsmyndigheten har alltid varit överflödig. *Västerbottningen*, 24 januari, s. 11.

Ericson, J & Tenfjord Toftby, C. (2019). Sverige behöver ingen särskild myndighet för jämställdhet. *Borås Tidning*, 15 januari. <http://www.bt.se/debatt/sverige-behover-ingen-sarskild-myndighet-for-jamstalldhet/>

Expressen (2018). Staten kör in i kaklet på en trimmad menscykel, 1 oktober.

<https://www.expressen.se/ledare/staten-kor-in-i-kaklet-pa-en-trimmad-menscykel/>

Glennings, Carina. (2018). Flickor mördas - men vi pratar om skitsaker. *Norrköpings Tidningar*, 18 oktober. <https://www.nt.se/asikter/kronikor/flickor-mordas-men-vi-pratar-om-skitsaker-om5498004.aspx>

Harar, Matilda. (2019). Vänstern kan aldrig lägga beslag på jämställdheten. *Dagens Samhälle*, 7 mars. <https://www.dagensamhalle.se/debatt/vanstern-kan-aldrig-lagga-beslag-pa-jamstalldheten-26534>

Jaenson, Emma. (2018). Jämställdheten klarar sig utmärkt utan ännu en politiserad myndighet. *Blekinge Läns Tidning*, 12 december. <http://www.bl.se/ledare/jamstalldheten-klarar-sig-utmarkt-utan-annu-en-politiserad-myndighet/>

Jaenson, Emma. (2018). Vill du att dina skattepengar ska finansiera menstrams?. *Blekinge Läns Tidning*, 4 oktober. <http://www.bl.se/ledare/vill-du-att-dina-skattepengar-ska-finansiera-menstrams/>

Lernfelt, Malin. (2018). Mensmyndigheten gjorde jämställdheten en otjänst. *Expressen*, 22 december. <https://www.expressen.se/debatt/mensmyndigheten-gjorde-jamstalldheten-en-otjanst/>

Löwenmark, Sofie. (2018). Jämställdhet skapas inte på en myndighet - tvärtom. *Expressen*, 21 december. <https://www.expressen.se/ledare/sofie-lowenmark/jamstalldhet-skapas-inte-pa-en-myndighet-tvartom/>

Meijer, Louise. (2018). En myndighet är inte vägen till jämställdhet. *Svenska Dagbladet*, 19 december. <https://www.svd.se/en-myndighet-ar-inte-vagen-till-jamstalldhet>

Pihl, Karin. (2019). Det är dags att lämna finrummen. *Norran*, 12 mars, s. 14.

Pihl, Karin. (2018). Ineffektiv jämställdhetspolitik. *Västerbottens-Kuriren*, 20 november, s. 4.

Pihl, Karin. (2018). Karin Pihl: Därför är det rätt att Jämställdhetsmyndigheten lägger ner. *Ystads Allehanda*, 21 december, s. 2.

Pihl, Karin. (2018). Ny myndighet är bara en babbelinstitution. *Södra Dalarnes Tidning*, 27 november, s. 2.

Pourkomeylian, Dana. (2018). Nej, mens är inte viktigare än hedersvåld. *Hallands Nyheter*, 6 oktober. <https://www.hn.se/%C3%A5sikter/ledare/nej-mens-%C3%A4r-inte-viktigare-%C3%A4n-hedersv%C3%A5ld-1.9727368>

Schenström, Ulrika. (2018). Jämställdheten står och faller inte med en myndighet. *Göteborgs-Posten*, 29 december. <https://www.gp.se/ledare/j%C3%A4mst%C3%A4lldheten-st%C3%A5r-och-faller-inte-med-en-myndighet-1.11926797>

Sonesson, Jenny. (2018). Lena Ag tar inte debatten. *Göteborgs-Posten*, 11 november, s. 2.

Sonesson, Jenny. (2018). Ojämsställd myndighet i Angered. *Göteborgs-Posten*, 13 november, s. 2.

Sonesson, Jenny. (2018). Sonesson: De barnlösa singelmännen blir allt fler i Sverige. *Göteborgs-Posten*, 1 oktober. <https://www.gp.se/ledare/sonesson-de-barnl%C3%B6sa-singelm%C3%A4nnen-blir-allt-fler-i-sverige-1.9601867>

Sonesson, Jenny. (2018). Sonesson: Inga män i Jämställdhetsmyndighetens ledning. *Göteborgs-Posten*, 13 november. <https://www.gp.se/ledare/sonesson-inga-m%C3%A4n-i-j%C3%A4mst%C3%A4lldhetsmyndighetens-ledning-1.10661069>

Wallin, Galaxia. (2019). Känn ingen sorg för Jämställdhetsmyndigheten! *Dagens Samhälle*, 7 januari. <https://www.dagensamhalle.se/kronika/kann-ingen-sorg-jamstalldhetsmyndigheten-25541>

Widegren, Sofia. (2018). Myndigheten som aldrig borde ha funnits. *Barometern*, 28 december. <http://www.barometern.se/article/myndigheten-som-aldrig-borde-ha-funnits/>

Wålsten, Lydia. (2018). Lydia Wålsten: Hur jämställd är Jämställdhetsmyndigheten?. *Svenska Dagbladet*, 16 november. <https://www.svd.se/hur-jamstalld-ar-jamstalldhetsmyndigheten>